

# **„S Kristom sa učíme rešpektovať Stvoriteľa“**

Benedikt XVI. pokračoval v rozprávaní o apoštolovi Pavlovi z hľadiska jeho listov Kolosanom a Efezanom – listov, ktoré – ako povedal – sú jedinečné v rozvíjaní témy Krista a to nielen v Cirkvi, ale aj z hľadiska celého univerza. Listy nás uisťujú o tom, že Kristus je nad každou nepriaznivou pozemskou silou.

26.01.2009

Potom sa Svätý Otec zameral na fakt, že v prvom význame v týchto listoch je Kristus hlavou Cirkvi – teda zodpovedný vodca kresťanského spoločenstva ako jeho líder a jeho Pán – “on je hlavou tela, Cirkvi” (porov. Kol 1,18). V druhom význame je hlavou, ktorá oživuje všetky údy tela, ktorým je nadradená – nie je teda len tým, ktorý nariaďuje, ale tým, ktorý je organicky spojený s nami, od neho prichádza sila správneho konania. V oboch prípadoch – ako pokračoval Svätý Otec – je Cirkev podriadená Kristovi. Jeho prikázania nie sú len slovami, nariadeniami, ale je to živá sila, ktorá prichádza od neho a pomáha nám.

„Teda prvým významom je, že Kristus je Hlavou Cirkvi: tak čo sa týka jej vedenia, ako aj – a to predovšetkým – čo sa týka jej inšpirácie a organického oživovania v sile jeho lásky. Potom, druhým významom je, že Kristus je nielen

hlavou Cirkvi, ale aj vládcom nebeských mocností a celého vesmíru. Čítame v liste Kolosanom, že Kristus „odzbrojil kniežatstvá a mocnosti, verejne ich predviedol a triumfoval nad nimi“ (2,15). Podobne liste Efezanom nachádzame napísané, že vzkriesením Boh ustanovil Krista „nad každé kniežatstvo, mocnosť, silu a panstvo a nad každé iné meno, ktoré možno vysloviť nielen v tomto veku, ale aj v budúcom.“ (1,21). Týmito slovami nám oba Pavlove listy odovzdávajú mimoriadne pozitívny a plodný odkaz: Kristus sa nemusí obávať nijakého konkurenta, pretože prevyšuje každú a akúkoľvek formu moci, ktorá by mohla pokoriť človeka. Iba on „nás miluje a vydal seba samého Bohu za nás“ (Ef 5,2). A tak, keď sme zjednotení s Kristom, nemusíme sa báť nijakého nepriateľa a nijakého protivenstva; to však zároveň znamená, že sa ho musíme

čo najlepšie pridržať, a to čím skôr, bez zaváhania.

Pre pohanský svet, ktorý veril v množstvo duchov, často nebezpečných, proti ktorým sa človek musel brániť, bolo vyslobodzujúcim oznámenie, že Kristus je jediným víťazom a že kto je s Kristom, nemusí sa báť nikoho. To isté platí pre dnešné pohanstvo, lebo aj súčasní nasledovníci podobných ideológií vidia svet plný nebezpečných mocností. Tým treba ohlásiť, že Kristus je víťaz, a že kto je s Kristom, kto s ním zostáva zjednotený, nemusí sa báť ničoho a nikoho. Zdá sa mi, že toto je dôležité aj pre nás: musíme sa naučiť čeliť všetkým strachom, pretože On – Kristus – je nad každou mocnosťou, jediný skutočný Pán sveta.“

Celý vesmír je podriadený jemu – pokračoval pápež a dodal, že to bol Boží plán „zrekapitulovať“ všetky

veci v Ježišovi „prostredníctvom toho, ktorým boli všetky veci stvorené“ tak, aby sme „krvou jeho kríža“ mohli byť zmierení s Otcom.” Nie je teda na jednej strane veľký materiálny svet a na druhej malá realita našich pozemských dejín, teda svet ľudí, ale všetko – ako dodal pápež – je jedno v Kristovi. On je hlavou vesmíru, vesmír bol ním stvorený. Potom pokračoval:

„Typickým pre tieto dva listy je ešte jeden osobitný pojem – a to pojem „tajomstva“. Hovorí sa tu raz o „tajomstve vôle“ Boha (Ef 1,9) a viackrát o „tajomstve Kristovom“ (Ef 3,4; Kol 4,3) alebo priamo o Božom tajomstve, ktorým je Kristus, „v ktorom sú skryté všetky poklady múdrosti a poznania“ (Kol 2,3). Naznačuje to nevyspytateľný Boží plán, dohľad nad osudom človeka, nad osudmi národov i celého sveta. Týmto jazykom nám oba Pavlove listy hovoria, že len v Kristovi sa

nachádza plnosť tajomstva. Totiž ak sme s Kristom, keď aj nedokážeme intelektuálne všetko pochopiť, vieme, že sme v centre „tajomstva“ a na ceste pravdy. Je to on, vo svojej plnosti, a nielen v jednom aspekte svojej osoby alebo jednom momente svojej existencie, kto v sebe ukrýva plnosť nevyspytateľného Božieho plánu spásy.

V ňom sa realizuje to, čo nazývame „Božia mnohotvárna múdrosť“ (Ef 3,10), pretože v ňom „telesne prebýva celá plnosť Božstva“ (Kol 2,9). A tak už nie je možné uvažovať nad Božou vôľou a adorovať jeho najvyššie rozhodnutia – bez konfrontovania sa osobne s Kristom – v osobe, v ktorej sa „tajomstvo“ vteľuje a môže byť priam hmatateľne vnímané. Dospievame tak ku kontemplácii „Kristovho nevyspytateľného bohatstva“ (Ef 3,8), ktoré je za hranicou akéhokoľvek ľudského chápania.

Niežeby Boh nebol zanechal stopy svojich krokov, veď Kristus sám je stopou Boha, jeho najväčšou stopou; avšak práve tu si uvedomujeme „aká je to šírka, dĺžka, výška a hĺbka“ tajomstva, ktoré presahuje „každé poznanie“ (Ef 3,18-19). Rozumové kategórie nedostačujú... a tak uvedomujúc si, že mnohé veci stoja za hranicami našich rozumových schopností, musíme sa zveriť pokornej a radostnej kontemplácii – a to nielen mysle, ale aj srdca. Napokon aj Cirkevní otcovia nám vravia, že láska chápe viac, než samotný rozum.“

Tieto listy sú tiež známe svojim obrazom o manželstve, ktorý využívajú na opísanie toho, ako Kristus získal svoju nevestu – Cirkev – tým, že za ňu vydal svoj život (porov. Ef 5:25). Aký väčší znak lásky môže byť ako tento? Kristus si želá, aby sme rástli ešte viac každým dňom bezúhonne a morálne „bez

vrások a škvrn“ (porov. Ef 5:27). Svätý Otec poukázala na porovnanie apoštola Pavla kresťanského spoločenstva k snúbenici keď napísal: „Veď horlím za vás Božou horlivosťou. Zasnúbil som vás jednému mužovi; aby som vás odovzdal Kristovi ako čistú pannu“ (porov. 2 Kor 11,2). V závere zhrnul dnešnú katechézu Svätý Otec takto:

„Ešte by bolo možné veľa hovoriť, avšak zdá sa mi, že s tým, čo už bolo povedané, je možné pochopiť, že tieto dva Pavlove listy sú veľkou katechézou, z ktorej sa dá naučiť nielen ako byť dobrými kresťanmi, ale aj ako sa stať skutočnými ľuďmi. Ak začneme chápať, že vesmír je Kristovou stopou, naučíme sa správne vzťahy k vesmíru, ku všetkým problémom týkajúcim sa zachovania sveta. Naučíme sa vidieť ho s rozumom, avšak s rozumom pohýňaným láskou, pokorou a rešpektom, ktoré umožňujú konať

správne. A ak myslíme na to, že Cirkev je Kristovým telom, že Kristus vydal seba samého za ňu, naučíme sa ako žiť s Kristom vo vzájomnej láske, v láske, ktorá nás zjednocuje s Bohom a ktorá nám umožňuje vidieť v druhom obraz Krista, samotného Krista. Modlime sa k Pánovi, aby nám pomohol dobre uvažovať nad Svätým Písmom, Božím slovom, a naučiť sa tak skutočne dobre žiť.“

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://  
dev.opusdei.org/sk-sk/article/s-kristom-  
sa-ucime-respektovat-stvoritela/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/s-kristom-sa-ucime-respektovat-stvoritela/)  
(12.08.2025)